

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ BEST SELLER ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΥΦΙΚΟ

ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΛΑΜΟΥ

ΑΝΑΜΕΣΑ

ΣΕ ΔΥΟ

ΘΕΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η πραγματικότητα υπάρχει σε αυτό που φαίνεται.
Η αλήθεια βρίσκεται στην άλλη πλευρά.

2Η ΕΚΔΟΣΗ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Δευτέρα 4 Σεπτέμβρη 2023

Δεν ήταν μια μέρα που θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει βροχερή, τουλάχιστον έτσι είχε ξημερώσει στην Αθήνα. Το τοπίο άλλαξε καθώς διέσχιζα τις στροφές της Μαλακάσας: ο ουρανός συννέφιασε κι ο δρόμος τυλίχτηκε στο νερό και την ομίχλη. Στις Θερμοπύλες η βροχή έκοψε. Ύστερα έπιασε λιακάδα.

Οι ηλιαχτίδες έπεφταν πλάγια μέσα από τα παράθυρα του αυτοκινήτου μου, έτσι που μου χτυπούσαν τα μάτια και τα έκαναν να μισοκλείουν σαν να με εκλιπαρούσαν να μειώσω ταχύτητα. Δεν τους έκανα το χατίρι, επιτάχυνα ακόμα περισσότερο, απολαμβάνοντας τον ίλιγγο της ταχύτητας που χάνεται στο περίγραμμα της ασφάλτου. Η ταχύτητα ήταν η απόδειξη πως είχα κατορθώσει τελικά να δραπετεύσω σ' ένα ταξίδι που δεν είχε ούτε σημείο αναφοράς ούτε ορίζοντα.

Ο γιος μου είχε παραξενευτεί περισσότερο κι από μένα όταν του ανακοίνωσα πως είχα αποφασίσει να φύγω διακοπές. Ίσως και να ενοχλήθηκε γιατί αμέσως μετά άρχισε να μου λέει διάφορα που μου δημιούργησαν αναπόδραστες τύψεις. «Από πότε καταφέρνεις εσύ τον Συμεωνίδη να σου δίνει άδεια;» είχε μουρμουρίσει με εκείνον τον δηκτικό τόνο του. «Ούτε όταν ήμουν πιτσιρίκι δεν έπαιρνες άδεια. Δεν θυμάμαι ποτέ να φύγαμε μαζί διακοπές. Όλα τα καλοκαίρια στις κατασκηνώσεις με έστελνες. Και τώρα θυμήθηκες πως έχεις υπόλοιπο άδειας κι ετοιμάζεσαι να πας διακοπές, και μάλιστα μόνη σου;... Κατάλαβα!»

Ο Νικήτας είχε κάνει μια μικρή παύση χτυπώντας ρυθμικά τα δά-

χτυλά του πάνω στο τραπέζι. Μάλλον περίμενε να πω τις ιδανικές λέξεις για να δικαιολογηθώ, αλλά οι λέξεις δεν ήταν ποτέ το φόρτε μου, οπότε σιώπησα. «Και πώς σου ήρθε να νοικιάσεις αυτοκίνητο και να πας στα Τρίκαλα;» συνέχισε να με ρωτάει σμίγοντας τα φρύδια. «Εσύ δεν είσαι εξοικειωμένη με την επαρχία. Στοιχηματίζω πως δεν θα σου πάρει και πολύ να τα μαζέψεις και να γυρίσεις πίσω». Όταν άρχισε τους υπαινιγμούς πως με είχε πιάσει η παλιά τρέλα επιμένοντας να επιστρέψω στην καρέκλα της ψυχολόγου, του είπα πως θα με ωφελούσε περισσότερο μια κούρα στην εξοχή. Ο Νικήτας δεν φάνηκε να πείθεται στα λόγια μου. Είχε ήδη στρέψει αλλού τις υποψίες του ψάχνοντας να ανακαλύψει την πραγματική αιτία της ξαφνικής φυγής μου. Υποπτευόταν ότι ο Συμεωνίδης με έστελνε να ερευνήσω κάποια ντόπια υπόθεση που μπορεί να αποδεικνυόταν τελικά επικίνδυνη. Είχε πάρει την έκφραση που έλεγε πως ήταν έτοιμος να αρχίσει να με ξεσαχνίζει με ερωτήσεις και τότε αναγκάστηκα να παραδεχτώ πως ο Συμεωνίδης με είχε απολύσει.

Δούλευα πάντα μόνη μου. Το έκανα πολλά χρόνια πριν πέσει στα χέρια μου η υπόθεση της Αναβύσσου που έσκασε σαν βόμβα και με διέλυσε σε χίλια κομμάτια. Δεν είχε άδικο ο Νικήτας να ανησυχεί, σ' αυτή τη δουλειά εύκολα έρχεται κανείς αντιμέτωπος με τον κίνδυνο και ακόμα πιο εύκολα μπορεί να βρεθεί μπροστά σε αδιανόητες καταστάσεις. Πριν από δεκαοχτώ χρόνια, όταν είχα ξεκινήσει να εργάζομαι στο γραφείο ερευνών του Συμεωνίδη, με είχε στείλει στο νοσοκομείο ένας τύπος που με τσάκωσε να ψάχνω τα σκουπίδια του. Ευτυχώς είχα γλιτώσει μόνο με μερικούς μώλωπες. Ο Συμεωνίδης είχε παραβλέψει το γεγονός πως έκαψα την υπόθεση και με είχε βγάλει για φαγητό σε ένα ακριβό εστιατόριο με μια αδέξια ευγνωμοσύνη, δίνοντάς μου πατρικές συμβουλές. «Μήπως πρέπει να το ξανασκεφτείς, Άννα;» με είχε ρωτήσει τότε. «Η δουλειά μας είναι επικίνδυνη κι εσύ έχεις ένα μικρό παιδί που δεν έχει κανέναν άλλον εκτός από σένα. Είσαι νέα, όμορφη κι έξυπνη, μπορείς να βρεις μια πιο ασφαλή δουλειά». Εύκολο στα λόγια, στην πράξη όμως...

Ο Συμεωνίδης δεν ήταν κανένας βλάκας, ήξερε καλά πως μια εκκοσμάχρη με ανύπαρκτα προσόντα δύσκολα θα έβρισκε μια τόσο καλοπληρωμένη δουλειά που της παρείχε επιπλέον ασφάλιση, αυτοκίνητο και μεσημεριανό κολατσιό. Εκείνη την εποχή μετρούσε και το τελευταίο ευρώ στην τσέπη μου, ρεύμα, νερό, τηλέφωνο, ένα παιδί, η ίδια η ζωή...

Από τότε βέβαια έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι. Στην πορεία στάθηκα στα πόδια μου, και στη δουλειά έμαθα να είμαι σχολαστική με τις λεπτομέρειες και να παίρνω τις προφυλάξεις μου. Εκείνο το περιστατικό με το ξύλο είχε μείνει στο γραφείο σαν κάτι αστείο ανάμεσά μας: «Όταν παράνομα παρακολουθείς παράνομους, το ρίσκο είναι πάντα να τις φας».

Προτού αφήσω την εθνική και πάρω την έξοδο προς τα Τρίκαλα, σταμάτησα κάπου να πάρω καφέ και να ξεμουδιάσω. Όσο περίμενα στην ουρά για να παραγγείλω, έριξα μια ματιά στην τηλεόραση που έπαιζε βουβά πάνω απ' το κεφάλι της κοπέλας που ετοιμαζε καφέδες. Διαβάζοντας τους τίτλους των ειδήσεων που περνούσαν στο κάτω μέρος της οθόνης, μου τράβηξε αμέσως την προσοχή η αναφορά στην υπόθεση της Αναβύσσου. Έγραφε πως η Βέρα Κάραλη είχε ομολογήσει, πράγμα που σήμαινε πως η υπόθεση είχε κλείσει και η ένοχη θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή της στη φυλακή. Νιώθοντας κάποια δικαίωση, τράβηξα το βλέμμα και σταμάτησα να σκέφτομαι την υπόθεση. Και γιατί να τη σκέφτομαι; Υποτίθεται πως αυτά συμβαίνουν και πρέπει κανείς να τα αφήνει πίσω και να συνεχίζει παρακάτω τη ζωή του. Αυτές ήταν οι συμβουλές του Συμεωνίδη, που προσπαθούσε να με απαλλάξει από τον συναισθηματικό φόρτο της φρίκης που είχα βιώσει, και ήταν ειλικρινής η προσπάθειά του, μόνο που ήταν αργά πια γι' αυτό.

Όταν γνωστοποιήθηκε η απαγωγή των τρίχρονων αγοριών από τον κήπο του σπιτιού τους, η υπόθεση έγινε πρώτο θέμα στα δελτία ειδήσεων και γρήγορα είχε πάρει τέτοια έκταση που έπαιζε σε όλα τα κανάλια. Διανθίστηκε με σχόλια και εικασίες που μιλούσαν

για αρπαγή των διδύμων από κύκλωμα εμπορίας οργάνων ή έκαναν νύξεις για σατανιστές και μυστηριώδεις τελετουργίες. Δεν είχα ιδέα τι μπορεί να είχε συμβεί, η πείρα όμως με είχε διδάξει πως όλα αυτά ήταν ανοησίες για εσωτερική κατανάλωση. Καθώς οι έρευνες της αστυνομίας παρέμεναν άκαρπες και η υπόθεση φαινόταν να ατονεί, ανέλαβε το γραφείο του Συμεωνίδη τη διερεύνηση για λογαριασμό του πατέρα. Και ο Συμεωνίδης την έδωσε σ' εμένα.

Ο πατέρας, ένας καταρρακωμένος σαραντάρης που είχε μήνες να δει τα παιδιά του, αφού μετά το διαζύγιο με τη σύζυγό του ζούσε στην Καλαμάτα, δεν είχε σχεδόν τίποτα να μου πει, οπότε επισκέφτηκα τη μητέρα στο σπίτι της στην Ανάβυσσο ώστε να συλλέξω πληροφορίες από πρώτο χέρι. Ήταν εξαιρετικά εξυπηρετική και πρόθυμη να βοηθήσει στις έρευνες, ωστόσο είχα μια αίσθηση πως διάλεγε επιμελώς τα λόγια της. Καθώς μου μιλούσε, αναλογιζόμουν αν είχε κατευθύνει τις έρευνες σε κάποιον ουρανοκατέβато απαγωγέα κι αν η ίδια σχετιζόταν με την εξαφάνιση των παιδιών της. Καταλάβαινα πως εκείνη η γυναίκα σήκωνε δύσκολο φορτίο, το διαζύγιο, οι ευθύνες, η κλεισούρα, τα ίδια τα παιδιά... Όλα αυτά τα καταλάβαινα. Αργότερα όμως, όταν ανακάλυψα τι είχε συμβεί στα παιδιά της, αρνιόμουν να πιστέψω πως μια μάνα ήταν ικανή να προκαλέσει τέτοια φρίκη. Ο Συμεωνίδης μού είχε προτείνει να πάρω λίγες μέρες άδεια και να πάω σε ψυχολόγο μήπως και συνέλθω. «Δεν αστειεύομαι, Άννα» μου είχε πει σπρώχνοντας προς το μέρος μου μια κάρτα. «Δεν μπορείς να το διαχειριστείς μόνη σου. Για το καλό σου πήγαινε να την επισκεφτείς. Το κόστος θα το αναλάβω εγώ. Και σε παρακαλώ, μη σταματήσεις τις συνεδρίες αν δεν συνέλθεις».

Έκλεισα ραντεβού πιο πολύ για να γλιτώσω από την γκρίνια του Συμεωνίδη όταν του κολλήσει κάτι στο μυαλό, δεν του ξεφεύγεις εύκολα. Στην πρώτη συνεδρία με την ψυχολόγο απάντησα στις τυπικές ερωτήσεις της και μετά, όταν μου ζήτησε να κάνω αναδρομή στο παρελθόν μου, σιώπησα. Μου φάνηκε αλλόκοτο να πρέπει να βγάλω στη φόρα τα σώψυχά μου – δεν ήμουν εγώ που είχα διαπρά-

ξει το έγκλημα και το να αρχίσω να ξεδιπλώνω τη ζωή μου με έκανε να νιώθω σαν να ήμουν αυτή που είχε καθίσει στο εδώλιο του κατηγορουμένου. Υπάρχουν άνθρωποι που μιλάνε για τον εαυτό τους γιατί αντλούν ευχαρίστηση, άλλοι γιατί αρέσκονται να βρίσκονται στο επίκεντρο της προσοχής, υπάρχει και η Άννα που αρνείται πεισματικά να μιλήσει για τον εαυτό της όπως κάποιος που δεν είχε ποτέ απέναντί του έναν άνθρωπο που νοιαζόταν να τον ακούσει και έχει εκπαιδευτεί να συζητάει με τον εαυτό του αυτοπροσώπως.

Έτσι ακριβώς το είχε θέσει η ψυχολόγος σ' εκείνη την πρώτη συνεδρία και το είχε πει σαν να ξεκλείδωνε κάποια πόρτα που είχε μείνει για πολλά χρόνια κλειδωμένη. Δάγκωσα δυνατά τα χείλη μου, απορώντας πώς κάποιος που δεν με ήξερε καθόλου είχε μπορέσει να με διαβάσει, και τότε κατάλαβα ότι οι συνεδρίες με τη θεραπεύτρια της ψυχής μου δεν έμελλε να τελειώσουν από τη μια μέρα στην άλλη.

Κάθε Τετάρτη απόγευμα λοιπόν, έγερνα αναπαυτικά στην πολυθρόνα της κι έσπρωχνα το κουβάρι της μνήμης να κυλήσει ανάποδα στο μονοπάτι της ζωής μου. Στην αρχή δεν καταλάβαινα το σκεπτικό πίσω απ' αυτό. Το δικό μου παρελθόν ουδεμία σχέση είχε με την ίδια την υπόθεση που με είχε φρικόρει και η ψυχολόγος δεν με άφηνε να μιλήσω ακόμη γι' αυτό. Όπως και να είχε το πράγμα, συνέχισα να χώνομαι για τα καλά στις αναμνήσεις του παρελθόντος μου.

Της αφηγήθηκα λοιπόν όλα όσα θυμόμουν από τα παιδικά μου χρόνια και περιέγραφα βιώματα και γεγονότα που συνέβησαν στην εφηβεία μου. Όταν μου ζήτησε να μιλήσω για τους γονείς μου, τους περιέγραφα όπως τους θυμόμουν, απόλυτα ταιριαστούς στην άτεγκτη αντικοινωνικότητά τους. Απολάμβαναν τις μεγάλες σιωπές και τις μακρόσυρτες προσευχές – η μητέρα μου ήταν βαθιά θρησκευόμενη και ο πατέρας μου ακόμα περισσότερο. Οι συζητήσεις μας σπάνιζαν και, όταν γινόντουσαν, ήταν χαμηλόφωνοι ψίθυροι γύρω από δοξασίες και συναξάρια χωρίς τίποτα το ευφάνταστο, καθώς είχαν μια ιδιάζουσα αποστροφή σε οτιδήποτε σύγχρονο όπως και στις ερωτήσεις που αφορούσαν τη ζωή τους πριν από την έλευσή μου.

Ήταν ένα από τα κενά που είχα στη μνήμη μου, δεν ήξερα τίποτα για εκείνους πέρα από τα κλασικά. Ήταν κι οι δύο μοναχοπαίδια χωρίς κοντινούς συγγενείς, που είχαν γνωριστεί στο πρώτο έτος σπουδών τους στη θεολογία και είχαν γίνει από τότε αχώριστοι. Ο πατέρας μου ήταν καθηγητής στο Γυμνάσιο της γειτονιάς και η μητέρα μου στο διπλανό Λύκειο, και κάπως έτσι πέρασα τα σχολικά μου χρόνια κάτω από την αυστηρή τους επίβλεψη και προστασία. Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχαν δυο άνθρωποι που ύψωναν γύρω μου προστατευτικά τείχη, μόνο που εκείνα τα τείχη είχαν σωριαστεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

Στην τρίτη συνεδρία κατάφερα να ξεσκονίσω από τη μνήμη μου την ακανθώδη ανάμνηση εκείνου του αυτοκινητικού δυστυχήματος που τους έκοψε απότομα το νήμα της ζωής. Δεν είχα αναφερθεί ποτέ σ' εκείνη τη μαύρη Παρασκευή και δεν περίμενα να τα καταφέρω να μιλήσω γι' αυτό χωρίς συναισθηματικά σκαμπανεβάσματα, αλλά από τότε είχαν περάσει είκοσι ολόκληρα χρόνια. Αρχισα να λέω πως ήταν 31 Αυγούστου του 2001, την ίδια μέρα που όλη η υφήλιος μνημόνευε μια πριγκίπισσα που είχε χαθεί σε ένα αυτοκινητικό δυστύχημα στο Παρίσι λίγα χρόνια πριν, όταν λίγο πιο έξω από την Αθήνα γινόταν ένα άλλο ατύχημα στο οποίο χάθηκαν δυο κοινοί θνητοί που με είχαν στέψει πριγκίπισσα στο βασίλειο της κοινής μας ζωής.

Θα περίμενε κανείς πως εκείνο το δυστύχημα θα προκαλούσε τον θρήνο μου, είχα χάσει αιφνίδια και τους δυο γονείς μου. Δεν τους θρηνούσα όμως, ποιος μπορεί να θρηνήσει κάποιον, οποιονδήποτε, όταν έχει πλήρη απώλεια μνήμης; Βρισκόμουν στο κρεβάτι κάποιου νοσοκομείου, κυκλωμένα από πρόσωπα με λευκές μπλούζες που μου έκαναν ερωτήσεις τις οποίες δεν ήξερα να απαντήσω. Το σώμα μου είχε βγει άθικτο από εκείνον τον σωρό που ήταν κάποτε αυτοκίνητο, στο μυαλό μου όμως είχε στρογγυλοκαθίσει ένα μαύρο σκοτάδι. Η μοναδική ανάμνηση που είχα ήταν εκείνο το δευτερόλεπτο της πρόσκρουσης.

Δεν έχω ιδέα πόσες μέρες πέρασαν μέχρι να αρχίσει η μνήμη μου

να ξεθολώνει τις εικόνες. Μετά όλα κύλησαν σαν ποτάμι που έρεε προς τα πίσω γεμίζοντας τη λίμνη των αναμνήσεων. Υπήρχε μόνο ένα μικρό αδιαπέραστο φράγμα, οι τελευταίοι τρεις μήνες της ζωής μου ήταν σαν να μην υπήρξαν ποτέ. Δεν θυμόμουν απολύτως τίποτα από το καλοκαίρι που είχε προηγηθεί, όλες οι αναμνήσεις μου σταματούσαν στον Μάιο που προετοιμαζόμουν για τις Πανελλήνιες και ύστερα όλα ήταν σκόρπια στιγμιότυπα: είχα σβήσει δεκαοχτώ κεράκια, είχα πάρει τα αποτελέσματα των εξετάσεων, είχα εισαχθεί στη Φιλολογία Αθήνας και βάδιζα ολοταχώς προς ένα πολλά υποσχόμενο μέλλον. «Ένα κλάσμα του δευτερολέπτου ήταν το μέλλον μου» κατέληξα να λέω. «Όσο κρατάει ένα ανοιγοκλείσιμο του ματιού. Τόσο χρειάστηκε για να χωθεί το αυτοκίνητο των γονιών μου κάτω από τις ρόδες του φορτηγού. Και η ζωή μου άλλαξε μια για πάντα».

Περιέγραψα τον επόμενο καιρό ως την έναρξη της ενήλικης ζωής μου και τη λήξη της ξεγνοιασιάς και της προστασίας. Της εξομολογήθηκα πως, αφότου τους έχασα, πήρα την κατιούσα. Μέχρι τότε ήμουν περιχαρακωμένη μέσα σε στενά όρια, από το σπίτι στο σχολείο κι από το σχολείο στην εκκλησία. Οι γνωριμίες μου όλες ήταν μέσα από τη θρησκευτική μας κοινότητα που μετά το ατύχημα με έζωσε με επισκέψεις και τηλεφωνήματα – λόγια παρηγοριάς και υπενθυμίσεις για κόλλυβα, μνημόσυνα και τάφους που αμελούσα. Ήταν όλοι τους λες και δεν ήθελαν να με αφήσουν να ξεχάσω. Τους ξέκοψα άκομψα κι αμετάκλητα, δεν άντεχα άλλες νεκρολογίες.

«Τα καταφέρνω» είχα πει στον παπα-Ανέστη, που πάλευε να σταχυολογήσει τις ανάγκες μου. Δεν είχα ανάγκη από σπίτι και χρήματα, αφού υπήρχε το διαμέρισμά μας στον Κολωνό και οι γονείς μου είχαν αφήσει ένα κομπόδεμα που μπορούσε να με ζήσει για μερικούς μήνες. Τις επόμενες μέρες κλείστηκα στο σπίτι και μάζεψα ό,τι ήταν δικό τους, στην πραγματικότητα έχωσα κάθε ανάμνησή τους σε χαρτόκουτα και την έθαψα στην αποθήκη του υπογείου. Ήταν μια προσπάθεια να αποδεχτώ την κατάσταση – ήμουν πλέον εντελώς μόνη.

Οι μέρες κάπως κυλούσαν, οι νύχτες όμως ήταν πολύ ήσυχες.

Και τότε, καθώς ήμουν μόλις μια δεκαοχτάχρονη που αναρωτιόταν ποια είναι τα πραγματικά όρια της ζωής, ψηλάφισα έναν κόσμο που δεν είχα γνωρίσει ποτέ – τον κόσμο της νύχτας. Ανταλλάσσοντας με άγνωστα πρόσωπα σκέψεις, τσιγάρα και οιοπνεύματα, ρίσκαρα χωρίς μέτρο όση ζωή μου απόμεινε. Όλα αυτά έμοιαζαν τότε με πηγάδι της λήθης. Τα Χριστούγεννα, όμως, μπήκαν όλα στη σκιά μιας αναγκαιότητας που με έσυρε πίσω στην απομόνωση. Ήταν η εντολή μιας θυσίας που μεγάλωνε μέσα μου, κάτι δυνατό που αρπαζόταν από τα σπλάχνα μου και γιγαντωνόταν, μέρα με τη μέρα, λεπτό το λεπτό... Ένωσα το πρώτο σκίρτημα του Νικήτα το βράδυ της Πρωτοχρονιάς, το ρολόι χτυπούσε μεσάνυχτα και ήμουν εντελώς μόνη.

Στην επόμενη συνεδρία, της μίλησα αναλυτικά για τον Νικήτα, τον μελαχρινό μου πρίγκιπα. Της ξεδίπλωσα όλη την κοινή μας ζωή, από τη μέρα της γέννησής του μέχρι τον προηγούμενο χρόνο που έφυγε για να σπουδάσει στη Θεσσαλονίκη. Της είπα διεξοδικά με πόσες δυσκολίες είχα καταφέρει να τον μεγαλώσω και πόση δυσφορία μου είχε προκαλέσει ο αποχωρισμός μας. Παραδέχτηκα πως με πλήγωσε το γεγονός ότι ο Νικήτας επέλεξε να σπουδάσει στη Θεσσαλονίκη κι όχι στην Αθήνα. Είχα την αίσθηση ότι στην πραγματικότητα δεν έφυγε, όπως ισχυρίστηκε, γιατί ήταν καλύτερο εκεί το πανεπιστήμιο, αλλά γιατί ήθελε να δραπετεύσει από μένα. «Όλα στη ζωή είναι δανεικά» είχα πει στο τέλος. «Ακόμα και τα παιδιά ο Θεός μάς τα δανείζει. Δεν μας τα χαρίζει».

Σε κάποια συνεδρία μού ζήτησε να της μιλήσω για τις σχέσεις μου με το άλλο φύλο. Άπλωσα όσες ιστορίες θυμώμουν από σχέσεις περιστασιακές, πρόσωπα που είχαν περάσει από τη ζωή μου όπως ένας μικρός πυρετός που σε αρρωσταίνει για λίγες μέρες ή όπως μια καλοκαιρινή μπόρα που σε δροσίζει για λίγο κι ύστερα επιστρέφεις στην κανονικότητα. Είχα χτίσει έναν συμπαγή κόσμο με εμένα και τον Νικήτα. Δεν ήθελα κανέναν να ραγίσει τον κόσμο μας, γι' αυτό δεν άφηνα περιθώρια σε συναισθηματισμούς. Για τον πατέρα του Νικήτα δεν είπα τίποτα, αλλά η ψυχολόγος επέδειξε χαρακτηριστική

επιμονή. Τελικά της είπα την αλήθεια, πως δεν είχα ιδέα ποιος ήταν και ούτε μπορούσα να θυμηθώ οτιδήποτε σχετικό μ' εκείνον.

Η αρχική της εντύπωση ήταν πως επρόκειτο για κάποιο από τα πρόσωπα που είχα γνωρίσει στο διάστημα μετά το ατύχημα. «Είναι αδύνατον» της είπα και, όταν με ρώτησε πώς ήμουν τόσο σίγουρη, άρχισα να της παραθέτω μια σειρά γεγονότων, για να της δείξω πως τα πράγματα ήταν πολύ πιο σύνθετα απ' όσο νόμιζε. Της θύμισα πως το ατύχημα είχε συμβεί στις 31 Αυγούστου και πως είχα νοσηλευτεί στο ΚΑΤ μέχρι τα τέλη του Σεπτέμβρη. Μου είχε πάρει σχεδόν έναν μήνα ακόμα μέχρι να αρχίσω να βγαίνω από το σπίτι. Στα μέσα του Δεκέμβρη, οπότε άρχισα να καταλαβαίνω τις αλλαγές στο σώμα μου, επισκέφτηκα μια γυναικολόγο και, αφού δεν ήξερα να της απαντήσω πότε είχα την τελευταία μου περίοδο, με υπέβαλε σε εξετάσεις και στο τέλος αποφάνθηκε πως η εγκυμοσύνη μου είχε ξεκινήσει κάπου μεταξύ των δύο τελευταίων εβδομάδων του Αυγούστου, συνεπώς όταν έγινε το ατύχημα ήμουν ήδη έγκυος. Αρνήθηκα να το δεχτώ, κι εκείνη έβαλε μπροστά μου τον ασπρόμαυρο υπέρηχο κι άρχισε να μου εξηγεί πως όλα επιβεβαίωναν τους ισχυρισμούς της. «Μου έπεσε ο ουρανός στο κεφάλι» είπα στην ψυχολόγο και συνέχισα να της μιλάω διεξοδικά για τις στιγμές που ακολούθησαν, ίσως γιατί ήταν μια από εκείνες τις αναμνήσεις που παγώνουν στη μνήμη σου και μένουν ανεξίτηλες για πάντα.

Θυμήθηκα τη γυναικολόγο να προσπαθεί να με συνεφέρει από τη λιποθυμία και ύστερα, όταν είχα βρει πια το χρώμα μου, με ρώτησε ποιον να καλέσει ώστε να έρθει να με πάρει. Πρέπει να της έκανε εντύπωση όταν της απάντησα πως δεν έχω κανέναν άνθρωπο δικό μου γιατί αμέσως μετά ήθελε να μάθει λεπτομέρειες. Της είπα για το ατύχημα, τον χαμό των γονιών μου και την απώλεια μνήμης, κι όταν ζήτησα να μάθω γιατί δεν μου είχαν αναφέρει τίποτα περί εγκυμοσύνης οι γιατροί στο ΚΑΤ, άφησε ασχολίαστο το γεγονός και με ρώτησε αν επιθυμούσα να διακόψω την κύηση. Ήταν μια σκέψη που πέρασε για λίγο από το μυαλό μου. Δεν είναι μικρό πράγμα, εκεί

που δυσκολεύεσαι να τα βγάλεις πέρα με τον εαυτό σου, να ξέρεις πως σε λίγους μήνες θα έχεις να φροντίζεις ένα μωρό, όμως δεν είχα κανέναν άνθρωπο δικό μου. «Θα το κρατήσω» της απάντησα και της ζήτησα να κανονίσει το επόμενο ραντεβού μας. Η γυναικολόγος επιβεβαιώθηκε, γέννησα στις 25 Μαΐου του 2002, στις 40 βδομάδες, όπως ακριβώς το είχε υπολογίσει. Τελικά είχα μείνει έγκυος την τελευταία βδομάδα εκείνου του Αυγούστου που είχε διαγραφεί από τη μνήμη μου.

Η ψυχολόγος ήθελε να μάθει αν είχα πάρει αφήφιστα το γεγονός πως δεν ήξερα τίποτα για τον πατέρα του παιδιού μου και αν είχα συνηθίσει να ζω με την άγνοια. «Ποτέ δεν παύει να σε απασχολεί ένα τέτοιο θέμα» της απάντησα. «Απλώς η σκέψη μένει στα βαθιά».

Όταν έφτασα τελικά να μιλήσω για την υπόθεση της Αναβύσσου, είχαν περάσει οχτώ ολόκληρες συνεδρίες. Το σκεπτικό της ψυχοθεραπεύτριας ήταν πως είχε χρειαστεί χρόνος για να δω μέσα από τις αφηγήσεις μου τον εαυτό μου και να καταλάβω γιατί αυτή η υπόθεση με είχε επηρεάσει τόσο, ώστε να με πάρει εντελώς από κάτω. Η αλήθεια είναι πως με τη δουλειά που έκανα είχα δει πολλά. Ήξερα εκ πείρας πως στην πραγματική ζωή οι άνθρωποι μετατρέπονται συχνά σε λύκους. Το να ξετρυπώνεις όμως μια σύζυγο που απατάει τον άντρα της ή κάποιον απατεώνα που διακινεί κλεμμένα προϊόντα είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από το να βρίσκεις δύο τρίχρονα μέσα στον καταψύκτη ενός υπογείου και να ξέρεις πως τα έχει κλείσει εκεί μέσα η μητέρα τους για να πεθάνουν από έλλειψη οξυγόνου. Είχα τρυπώσει στο σπίτι της ένα πρωί που έλειπε, έχοντας την ελπίδα να ανακαλύψω κάτι που θα με οδηγήσει στην ανεύρεση των παιδιών, αυτό όμως ήταν κάτι που βρίσκεις μόνο σε μυθιστορήματα μυστηρίου και σε ταινίες τρόμου. Θυμάμαι ότι η πρώτη μου αντίδραση ήταν να πεταχτώ έξω και να αρχίσω να ξερνάω.

Τις επόμενες μέρες κάπνιζα το ένα τσιγάρο μετά το άλλο κι έκλαιγα με το παραμικρό. Κι ενώ μετά από δύο βδομάδες είχα ξεπεράσει το σοκ, η συνήθης σχολαστική συμπεριφορά μου είχε αλλάξει

πολύ. Στην αρχή ήταν κάτι κενά στη μνήμη μου και κάποια λάθη που μπορούσα να καλύψω εύκολα. Ύστερα άρχισα να πέφτω σε διαρκή αποπήματα, να ξεχνάω τα ραντεβού μου, να μπερδεύω τους πελάτες δίνοντας λανθασμένες πληροφορίες και γενικά να κάνω σφάλματα που προκαλούσαν στο γραφείο ζημιά. Πολύ φυσικό να είναι έξαλλος μαζί μου ο Συμεωνίδης. Η συλλογιστική του ήταν πως δεν μπορούσα πια να διαχειριστώ τις καταστάσεις και χρειαζόταν να κρατηθώ μακριά απ' αυτή τη δουλειά.

Η συλλογιστική της ψυχοθεραπεύτριας ήταν διαφορετική. Πίστευε πως υπήρχε κάτι στο παρελθόν μου που είχε ξυπνήσει με εκείνη την υπόθεση και ότι οι αντοχές μου είχαν φτάσει στα όριά τους. Στην τελευταία μας συνεδρία είχε γυρίσει ξανά τη συζήτηση στο καλοκαίρι του 2001 και στον πατέρα του Νικήτα. Όταν με ρώτησε για μια ακόμα φορά αν είχα θυμηθεί κάτι, της απάντησα πως δεν θυμόμουν απολύτως τίποτα κι εκείνη μου είπε πως, όταν βιώνεις μια τραυματική εμπειρία, τα συναισθήματα είναι τόσο έντονα που η μνήμη σου τα διαγράφει γιατί το μυαλό σου αδυνατεί να τα διαχειριστεί. Αποφάνθηκε πως πάσχω από επαγόμενη οπισθοδρομική αμνησία. Ήταν πεπεισμένη πως κάτι οδυνηρό είχε συμβεί εκείνο το καλοκαίρι, και αυτός ήταν ο λόγος που η μνήμη μου το είχε σβήσει – για να αντέξω...

Μου πρότεινε να την αφήσω να με οδηγήσει σε ανάδρομη ψυχική ύπνωση, ώστε να ανατρέξω στις κυτταρικές μνήμες εκείνου του καλοκαιριού και να ανακαλύψω το πρωταρχικό γεγονός. Η ιδέα τού να αφήσω έναν άνθρωπο να δει μέσα στο μυαλό μου χωρίς να έχω τον έλεγχο της αποκάλυψης ήταν κάτι που με τρομοκρατούσε, και τότε κατάλαβα, με ελάχιστη λύπη, πως οι συνεδρίες είχαν φτάσει στο τέλος τους.

Άλλωστε δεν ήμουν πλέον αγκιστρωμένη στο θέμα της Αναβύσσου, αυτό το είχα ξεπεράσει. Μπορούσα να οριοθετήσω την αρχή των προβλημάτων μου σε ένα διαφορετικό γεγονός, που απλώς είχε συμπέσει με την υπόθεση, ωστόσο δεν είχα μιλήσει στην ψυχολόγο

γι' αυτό. Η αφηρημάδα και η επιρρέπειά μου στα λάθη ήταν αποτέλεσμα της αναστάτωσης που μου είχε προκαλέσει ένα απρόσμενο τηλεφώνημα. Μια βραχνή αντρική φωνή που είχε εισβάλει στη ζωή μου από το πουθενά και είχε γεννήσει μέσα μου ένα κουβάρι ερωτηματικά. Αλήθεια, γίνεται να γνωρίζει κάποιος άγνωστος κάτι για σένα που εσύ ο ίδιος αγνοείς παντελώς; Αυτή η ερώτηση με είχε ωθήσει να κατέβω στα σκοτάδια του υπογείου και να ανασύρω όλες εκείνες τις παμπάλαιες κούτες με τα χαρτιά των γονιών μου.

Δεν ξέρω αν υπάρχει για όλους τους ανθρώπους μια μέρα που βλέπουν τη ζωή τους να έρχεται τα πάνω κάτω. Για μένα ήταν η πρώτη Κυριακή του Ιούλη, εκείνο το πρωινό που πίνοντας τις πρώτες γουλιές καφέ αναλογιζόμουν αν έπρεπε να καταπιαστώ αρχικά με το δωμάτιο του Νικήτα που είχε τελειώσει με την εξεταστική του και το επόμενο πρωί θα επέστρεφε στο σπίτι μας. Ωστόσο, λίγα λεπτά αργότερα βρέθηκα χωμένη στην αποθήκη του υπογείου. Κάτω από το αμυδρό φως μιας λάμπας, άνοιγα σκονισμένες κούτες και ξεσκάλιζα ένα πάκο χαρτιά που τα πετούσα στο πάτωμα. Και πάνω που το 'χα πάρει απόφαση πως έχανα τον χρόνο μου, έφτασα σ' εκείνον τον χαρτοφύλακα που είχε ανασύρει η αστυνομία από το αυτοκίνητο τη μέρα του δυστυχήματος. Ένωσα να τρέμω από ταραχή καθώς άρχισα να βγάζω από μέσα θαμπωμένα από τον χρόνο συμφωνητικά και πανάρχαια συμβόλαια που διάβαζα επιτροχάδην, ανακαλύπτοντας με έκπληξη πως εκείνη η φωνή γνώριζε αυτό που εγώ αγνοούσα – πως υπήρχε μια παμπάλαιη δική μου κληρονομιά.

Όπως και να είχε το πράγμα, την έκπληξή μου διαδέχτηκαν οι πρακτικές συνέπειες αυτής της ανακάλυψης. Επρόκειτο για ένα ακίνητο σε κάποιο χωριό των Τρικάλων που μεταφραζόταν σε χρήματα, εύκολα και γρήγορα, αφού ο αγοραστής υπήρχε – η φωνή του Περικλή Βρυώνη αυτό μού είχε ζητήσει, να ολοκληρώσει μαζί μου την πώληση που είχε συμφωνηθεί με τον πατέρα μου πριν από είκοσι χρόνια. Αυτά σκεφτόμουν, ενώ τα χέρια μου σήκωναν έναν κιτρινωμένο φάκελο που είχε απομείνει στον πάτο του χαρτοφύλακα και

τραβούσαν έξω το περιεχόμενό του. Μια σειρά από χειρόγραφες σελίδες αναδιπλώθηκαν κάτω από τα μάτια μου, ένα ξεχασμένο γράμμα με παραλήπτη εμένα. Πάγωσε το αίμα μου. Μέσα σε λίγα λεπτά είχα γίνει κάποια που έβλεπε τα στιβαρά θεμέλια της ζωής της να σπάνε και να θρυμματίζονται σε χίλια κομμάτια. Ανέβηκα τρέχοντας σπίτι μου κι άρχισα να καπνίζω το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, σαν να πάλευα να σκεπάσω με τον καπνό μια αποκάλυψη που προτιμούσα να είχε μείνει στα αζήτητα. Η πόρτα όμως είχε ανοίξει.

Επέστρεψα αργότερα, όταν είχα ξεπεράσει κάπως το οδυνηρό ξάφνιασμα και είχα ξαναβρεί την ψυχραιμία μου. Σταμάτησα να σκαλίζω όλον εκείνον τον συρφετό από χαρτιά κοντά στα μεσάνυχτα, συνειδητοποιώντας πως έπρεπε να σκάψω βαθιά και να ενώσω όλα τα κομμάτια, αλλιώς δεν θα έβρισκα ποτέ ησυχία. Ενδεχομένως να ήταν μόνο ένστικτο, αλλά κάτι μου έλεγε πως το κλειδί βρισκόταν μέσα σ' εκείνο το παμπάλαιο σπίτι που τα κλειδιά του κρατούσε ο Περικλής Βρυώνης. Ίσως γι' αυτό να το σκεφτόμουν, επειδή είχα καταλάβει τον λόγο που κρατούσε τα κλειδιά, αλλά δεν καταλάβαινα γιατί είχε αργήσει τόσα χρόνια να με ενημερώσει. Είχα μια σφοδρή επιθυμία να φύγω αμέσως για τα Τρίκαλα, ερχόταν όμως το επόμενο πρωί ο Νικήτας. Το ανέβαλλα μαζεύοντας μέρα μέρα τους δυο μήνες του καλοκαιριού που είχα τον Νικήτα κοντά μου. Όσο όμως το ανέβαλλα, τόσο με επηρέαζε.

Και πάνω που ο Νικήτας αποφάσισε να γυρίσει στη Θεσσαλονίκη και ζήτησα κι εγώ άδεια από τον Συμεωνίδη, ανέκυψε η απόλυση. Ήταν στα σίγουρα μια σύμπτωση, μόνο που έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που πίστευα στις συμπτώσεις.

Η κοπέλα πίσω από τον πάγκο που με ρωτούσε τι ήθελα να παραγγείλω με επανέφερε στο εδώ και στο τώρα. «Ένα φρέντο εσπρέσο σκέτο» απάντησα καταλαβαίνοντας πως μου συνέβαινε ακριβώς το ίδιο, ήμουν τόσο βαθιά χαμένη στις σκέψεις που έχανα τον κόσμο γύρω μου. Περίμενα λίγο ακόμα να παραλάβω τον καφέ και βγήκα έξω να καπνίσω. Μετά από ένα τσιγάρο, γύρισα στο νοικιασμένο

μου αμάξι κι έβαλα στο GPS την ακριβή τοποθεσία του προορισμού μου. Έδειχνε πως χρειάζομαι μία ώρα ακόμα και το ραντεβού μου με τον Περικλή Βρυώνη ήταν στις δώδεκα ακριβώς, συνεπώς σε σαράντα πέντε λεπτά. Δεν το θεωρούσα σωστό να στήσω έναν άνθρωπο που διάνυε την όγδοη δεκαετία της ζωής του, οπότε έβαλα μπροστά τη μηχανή κι όταν βγήκα στον δρόμο πάτησα δυνατά το γκάτσι. Ενδόμυχα τον ντρεπόμουν γιατί τώρα πια δεν σκόπευα να του παραχωρήσω το σπίτι. Τον χρειαζόμουν μόνο για να με οδηγήσει στα ίχνη μιας κληρονομιάς που μέχρι πρότινος αγνοούσα.

Καθώς άφηνα την εθνική και άρχιζα να ανηφορίζω στις στροφές του βουνού, έκλεισα τον κλιματισμό κι άνοιξα τα παράθυρα. Ο αέρας μού ανακάτευε τα μαλλιά και η μνήμη μου κατακυλούσε στο υπόγειο του σπιτιού μου. Ξαναείδα τα χαρτιά που ήταν παραχωμένα στον χαρτοφύλακα και ύστερα τον πολυκαιρισμένο φάκελο και το περιεχόμενό του, το κιτρινωμένο χαρτί, το μελάνι της πέννας, τον γραφικό χαρακτήρα, τα άσπασα γράμματα, το γράμμα που διάβασα, και με έλουσε κρύος ιδρώτας.

Αναθυμήθηκα το σημερινό πρωί που χωριστήκαμε με τον Νικήτα, εκείνος αναχωρούσε με το ταξί για το αεροδρόμιο κι εγώ μ' ένα νοικιασμένο αυτοκίνητο για έναν άγνωστο προορισμό. Την ώρα που τον αποχαιρετούσα, με κοίταζε μ' εκείνα τα πελώρια μάτια του που είχαν συννεφιάσει από ανησυχία. Δεν αντιλήφθηκε την αλήθεια και δεν ήθελα να την αντιληφθεί. Τον έπεισα πως πηγαίνω στα Τρίκαλα για διακοπές και τον έστειλα στη Θεσσαλονίκη να συνεχίσει τη ζωή του. Χρειάζομαι την απόσταση μεταξύ μας καθώς θα ερευνώ τις πτυχές ενός παρελθόντος που έχει ανοίξει χάσμα μέσα μου.

Στο μεταξύ, οδηγώ σε μια ατέλειωτη ευθεία, κοντεύοντας να φτάσω στον προορισμό μου. Πριν ακόμη κατέβω στα χαμηλά, είχα κοιτάξει από ψηλά τον Θεσσαλικό κάμπο. Μου φάνηκε απέραντος, πρωτόγονος, καταθλιπτικός. Μου δημιουργεί την ίδια αίσθηση που με κυριέψε από τη στιγμή που ξεσκόνισα εκείνον τον κιτρινωμένο φάκελο, νιώθω να υπάρχει κάτι βαρύ και σκοτεινό που σέρνεται στις

ρίζες των προγόνων μου. Δεν θα αργήσω να το ανακαλύψω, γι' αυτό δεν πηγαίνω άλλωστε;

Γιατί να θέλει κάποιος να ενοχλήσει τους νεκρούς; Ποια ανάγκη τον σπρώχνει να θέλει να σκάψει τα χώματα και να ξεθάψει τα μυστικά τους; Μήπως ένα όνομα; Μια κληρονομιά; Ή ένα χειρόγραφο μήνυμα πάνω σε ένα κιτριτισμένο χαρτί που σε καλεί να ανακαλύψεις ποιανού το αίμα κυλάει στις φλέβες σου;

Η ιστορία των προγόνων της Άννας τραβούσε πολύ πίσω, ίσαμε τις αμέτρητες γενιές των Καραγκούνηδων που είχαν γεννηθεί κι είχαν πεθάνει σκάβοντας την εύφορη γη του Θεσσαλικού κάμπου. Από όλο εκείνο το μελαχρινό πλήθος, μόνο ένας έμελλε να γλιτώσει για να της κληροδοτήσει το αίμα του, ο Παναγής Ζάρκος. Εκείνος ο γραϊκύλος που θα έγραφε την ιστορία μέσα από τους αυλαγάδες των Καραγκούνηδων. Μόνο που θα την έγραφε διαφορετικά. Αυτή ήταν η μοίρα του.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΘΕΟΥΣ

Στις 4 Σεπτέμβρη του 2023 η ιδιωτική ντετέκτιβ Άννα Βραχωρίτη φτάνει στα Τρίκαλα για να ερευνήσει το μυστήριο που κρύβει ένα ερειπωμένο κονάκι του Θεσσαλικού κάμπου. Η συνάντησή της με τον Νάσο, έναν ντόπιο ιστορικό που προθυμοποιείται να την οδηγήσει στα ίχνη του, μετατρέπεται σε εφιάλτη κάτω από τις απρόσμενες συνθήκες του Κατακλιτισμού που σαρώνει τον κάμπο. Οι δυο τους εγκλωβίζονται εκεί δοκιμάζοντας τις αντοχές τους, ενώ τα φαντάσματα του παρελθόντος ξυπνούν.

Ένα μυθιστόρημα που κινείται παθιन्द्रομικά από το παρόν στο παρελθόν ανασυνθέτοντας το ανάγλυφο μωσαϊκό μιας ολόκληρης εποχής, μέσα από το χρονικό του Χασάν μπέη και του Παναγή, οι οποίοι χαράζουν τα όρια της ζωής τους ανάμεσα σε δύο πατρίδες, δύο έρωτες, δύο θεούς.

Ξεκινώντας από τη Θεσσαλία και την Κωνσταντινούπολη στα μέσα του 19ου αιώνα και τα χωριά της Κόνιτσας της ίδιας εποχής, φτάνουμε έως τη δύση της οθωμανικής κυριαρχίας. Στο βιβλίο αυτό δεν πρωταγωνιστούν οι αγώνες και οι μάχες, αλλά η εσωτερική πάλη του ανθρώπου, η αναμέτρησή του με την υποταγή και την εξουσία, τον έρωτα και την προδοσία, την έχθρα και τη φιλία, το φως και το σκοτάδι.

